

מי שאמר פרק רביעי נזיר כת.

מסורת הש"ס

(א) וְסִיחָא לִיג וְכֵן בְּתוֹס' פ"ג
 לִיחָא. (ב) לְקַמֵּן דף מו.
 (ג) סִיחָא לִיג. (ד) וְדף כז: א.
 (ה) וְכַמְדַּכְר וי. (ו) ז"ל כ.
 (ז) גי' א"מ דלח מעל. (ח) גי' א'
 ונחאסח.

נוסחת הריב"ן

(א) קמח: (ב) שוקר מעל
וכפר) ליתא כ"י:
(ג) מחמאחי:

הגהות הב"ח

(א) ג' נמשות שפרש
אביו אפילו מן הקלה:
(ב) שם קרנטי (שום)
הטאחר יטול לא יא
נכמה שפרש לעמו
אפילו מן הקלה על הקלה
או מן המורה על
המורה או מן הקלה:

הגהות מהר"ב

[illegible]

הגהות התוספות

1. תיבת קרן נחתה.
2. גדלל ויון, 3. זל
- קרן של חלב על דם כלל.
4. זלל דחור, 5. זל
- ילעטשען, 6. זלל ויפד
- עלי, 7. זלל מוד נמי שפר
- זעט"ג ט", 8. זלל
- דעתקבלה, 9. זלל קרבנות
- טומאה, 10. זלל

משנשחטה.

י"ז: ע"ל. ואם כש יבא
מקרבנו קמא: מן הקלה
קדון או לשבועת ביטוי: מן
בי מיתות לחייבי כריתות

שְׁהָרִי דָא מַעַל בְּשׁוּגַג אִם
שֶׁל חֶלֶב דְּאִכְתִּי בִק
קְדוּשַׁת הַגּוֹף וְלֹא נִפְקַח לְחֻלִּין
נִמְוִיד דְּלֹא עָשָׂה כְּלוּם שְׂאִינוּ יִי

בזמן שהן סתומין ולא בזמן שהן מפורשין
ת"ל יקרבנו בקרבנו הוא יוצא ואינו יוצא
בקרבן אביו יכול לא יצא במעות שהפריש
(א) אפי' מן הקלה על הקלה מן החמורה על
החמורה אבל יוצא בקרבן שהפריש לעצמו
מן הקלה על החמורה מן החמורה על הקלה
ת"ל יקרבנו על חטאתו עד שיהא קרבן
לשם (ב) חטאו יכול לא יצא בהכמה
שהפריש לעצמו מן הקלה על הקלה או מן
החמורה על החמורה (א) אפי' מן הקלה על
החמורה או מן החמורה על הקלה שכן אם
הפריש בהמה על החלב והביא על הדם או
על הדם והביא על החלב שיהי' לא מעל
ולא כיפר אבל יוצא במעות שהפריש לעצמו
מן הקלה לקלה ומן החמורה לחמורה מן
החמורה לקלה וכן הקלה לחמורה שכן אם
הפריש לעצמו מעות (ב) מן החלב והביא על
הדם על הדם והביא על החלב שיהי' מעל
וכיפר ת"ל על חטאתו עד שיהא קרבנו לשם
חטאו קתני מיהת בהמה מאי לאו אפי' בעלת
מום לא תמימה אבל בעלת מום מאי
בכסתומה דמיא מאי איריא דקתני מעות
שהפריש אביו ליתני בעלת מום הכי נמי
לדמיא חזיא דלמי דמי היינו מעות: **מתני'**
דוקר עליה אחד מן הדמים אינו יכול להפר
ד"ע אומר האפילו נשחטה עליה אחת מכל
הבהמות אינו יכול להפר בד"א בתגלחת
הטהרה אבל בתגלחת הטומאה יפר שהוא
יכול לומר אי אפשי באשה מנוולת רבי
הרה יפר שהוא יכול לומר אי אפשי באשה
יעוור דאי ר"א האמר תגלחת מעכבת וכיון
ן דאית לה ניוול מצי מיפר (ובהא פליגי)
תנא

נג והקריב קרבן¹ על הדם קרבן
ומייהו קאי כיון דבהמה קדושה
די כיון² שלא נהנה ממנה לא כיפר
להתכפר בקרבן של דם³ כלל ד' לא
אלא את עשר (ויג) בשני חוללי

[illegible]

מעוֹת לֹא כִּיפֵר

ש"ס בזהמה דלא מזי משנה ו' וליפי'
התוספתא משמע דנסיבא קרא
חרינא על חטאתו ולא פסוק ראשון
דרש כר: ו' ה"ג שהרי מעל וכפר
המעוה אין בזהס הדושה הגוף

נבחרה דלי לא

[illegible]

משום

משום דגלות לאשה נוול ויפר כדי שלא תצטרך

עין משפט
נר מצוה

פה א (מ"י) פ"ה מה'
 פסולי מוקדשין
 ה"ל"ט) (מ"י) פ"ג מה'
 שנגזר על ג':
 בו ב' מ"י פסיו מה'
 פסולי המוקדשין ה'
 ו פ"ד מה' מעילה
 ה"י"ה:
 בו ג' ד' מ"י פ"ד מה'
 מעילה ה"י"ה (פ"ט)
 כ"ח"מ:
 פה ה' מ"י פ"ד מה'
 מירות ה' ח:

תורה אור השלם

1. ואם כבש וביא קרבנו
לחטאת נקבה תמימה
ויקרא ד לב
2. או הודיע אליו חטאתו
אשר חטא והביא קרבנו
שעיר עזים תמימה
נקבה על חטאתו אשר
חטא: ויקרא ד כח

מוסף רש"י

בזמן שהן סתומין. שלא
פירש אלן לקטת חטאת ואלו
לקטת עולה (בריתות כד.).
שהרי מעל. שהולא חטאת
הקדש לחולין, דשינו לרבר
אמר (שם).

פי' הרא"ש

[illegible]

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones